

SNEEUWBAL



# SNEEUWBAL

Anthony Palaia

Roman

2025

**B**eefcake Publishing

*Nota van de auteur:*

*Alle gelijkenissen met bepaalde personen, plaatsen en gebeurtenissen berusten op louter toeval en zijn ontsproten aan het brein van de schrijver.*

*Het hoofdpersonage zal u, weledele lezer, proberen te overtuigen van het tegendeel. Hij zal u trachten te overtuigen dat dit boek van zijner hand afkomstig is en dat Alain, Mirthe, De Regisseur, Zaman, Marie-Claire, Chine, Alabama, Ophelia, Vivian, zijn beste vriend en andere meer onbeduidende karakters (hoewel enkelen van bovengenoemden ook niet bepaald een grote rol vervullen) wel degelijk mensen van vlees en bloed zijn. Laat u in ieder geval niet misleiden, niet door mij en niet door het hoofdpersonage. Mogelijkerwijs zijn de auteur en het hoofdpersonage een en dezelfde persoon, waardoor u als lezer reeds voor aanvang van het eerste hoofdstuk op het verkeerde been wordt gezet.*

*Verwed uw geld in ieder geval niet op een en hetzelfde paard. Spreiden is kiezen voor zekerheid, dat geldt ook voor uw brein.*

*De Auteur*

*‘Werken van liefdadigheid die achteloos worden gedaan, hebben geen waarde.’*

*- Don Quichot, Cervantes*



## Proloog

Het liefst van al zou ik een kantoor hebben. Een kale ruimte die ik officieel huur maar waar ik in feite ook blijf slapen op een sjofele zetel, aangezien ik te berooid ben om een huis of flat te huren. Gewoon een zwaar, industrieel bureau, lekker koud en onpersoonlijk, met daarop een oude desktop die bromt als een trouwe, doch vermoeide hond. Ik ben te onhip voor een laptop en, meer nog, mijn dikke vingers zijn niet geschikt voor die kleine toetsen. Aan het bureau zou ik kunnen zitten en schrijven, sigaretten opsteken, drinken en af en toe de hand aan mezelf slaan waardoor ik pas te laat besef dat ik weer enkele uren verknoeid heb. Eenzaam en alleen, getergd door de immense leegte van het schrijverschap, gecombineerd met een verslaving hier en daar. Kinderloos en eindeloos schrijven onder de flauwe schijn van een bureaulamp, dagen en nachten aan een stuk. Een permanente staat van onbehagen. Mezelf ongelukkig voelen.

Maar ik heb pech. Ik ben gelukkig. Thuis wacht een vrouw op me – een normale vrouw die van me houdt en me het smakelijkste eten voorschotelt als een ware keukenprinses, mij bevredigt als de beste hoer en de tuin onderhoudt als een eersteklas hovenier. Wij wonen in een statig en vrijstaand huis in de betere residentiële wijk. We hebben twee schatten van kinderen die vrolijk en kwispelend, moesten ze staarten hebben zou dat zijn, ‘Papa! Papa!’ roepen als ik mijn Rover de oprijlaan op stuur.

Binnen roken mag ik niet en schrijven doe ik in de woonkamer, tenminste als men mij de tijd hiervoor gunt want ik betrek een goede en uiterst verlonende functie en ik kan het mij niet permitteren deze op te geven. Er zijn monden te voeden, levens te onderhouden. Dus ruil ik mijn tijd, de kostbare tijd die ik zou kunnen besteden aan het schrijverschap, in voor zekerheid.

Af en toe ben ik dronken. Meer dan eens flats ik er iets uit waar ik later spijt van heb, en waarvan de gevolgen altijd op me neerdalen. Ik heb het geweldige talent om situaties volkomen fout in te schatten. Maar die

imperfecties bieden mij toch ook een zeker comfort, een bevestiging van mijn status als schrijver, dus verzaak ik aan deze minpunten te werken. De drang om fulltime schrijver te worden is niet aflatend. Ik lijd, hoewel ik niets te klagen heb. Ik lijd omdat ik *wil* lijden. Ik lijd omdat ik schrijf. En daar voel ik me goed bij.

Om privéredenen ga ik mijn vrouw en kinderen niet vermelden. Ik heb ze al meerdere malen in verlegenheid laten tuimelen en ik zou hen hoegenaamd geen plezier doen deel uit te maken van de uitwassen die ik hier zal beschrijven. Let wel, vooraleer er te hoge verwachtingen geschept worden; mijn buitensporigheden zijn banaal en hoegenaamd niet spectaculair te noemen maar ik kan aannemen dat sommige personen, laten we ze voor het gemak kwezels noemen, aanstoot kunnen nemen aan enkele van mijn lotgevallen. Nu ik erover nadenk kunnen sommige beschreven fratsen en situaties wel leiden tot het fronsen der wenkbrauwen, verbijstering of het dichtklappen van dit boek.

Ik wil ook niets bereiken met mijn beschrijvingen. Ik wil mensen zeker niet aansporen om een carrière als schrijver te ambiëren, noch wil ik hen hierin ontmoedigen. Ik wil enkel een beeld schetsen van het dansen op de slappe koord waarop ik continu worstel met mijn lange stok, waar zich aan het ene eind mijn drang naar een half gelukke schrijverscarrière bevindt en aan het andere eind het zoeken naar de balans tussen werk-zekerheid en het najagen van een droom.

~~Iedere schrijver kotst wel eens~~  
~~Niets wat ge niet kunt wegzuipen~~  
~~Wat een schrijver lijden kan~~  
~~Bekentenissen van een zuiplap~~  
Sneeuwbal

# 1.

Even rectificeren. De helft van de proloog is een leugen. Ik ben niet getrouwd en kinderen heb ik gelukkig ook niet. Een kantoor zegt me hoegenaamd niets, en ik woon in een dure loft in de binnenstad. Maar schrijven? Dat doe ik daar niet. Daar kom ik nog op terug. Masturberen doe ik zelden. In mijn schrijvershabitat krijg ik kansen genoeg om deze vermoeiende doch ontspannende arbeid uit handen te geven maar om diverse redenen, waaronder de financiële overeenkomst, laat ik deze mogelijkheid varen. Lijden doe ik niet, of althans niet zoals veel andere schrijvers dat doen. Want schrijvers zijn van nature uit pessimistisch. Zelfs als ze al het geluk op hun levenspad in de schoot geworpen krijgen, slagen ze er nog in het gewicht van de wereld op hun schouders te torsen. Ze gaan gebukt onder een enorme neerslachtigheid, die zich uit in zinnen die bol staan van dubbelzinnigheden, verborgen boodschappen, dubbele bodems en paradoxen.

Een groot deel schrijvers zijn klootzakken. Dit valt vaak af te leiden uit interviews. Ze dragen allemaal onverwerkte trauma's uit hun jeugd met zich mee. Misbruikt, rebels, vroeg de hedonistische levensstijl omarmd, zwalkend door hete zomers en natte winters, op onrustige wijze over hun hobbelig tienerpad. Meer dan eens gleden ze uit, verzwikten ze hun enkel en kusten hun betraande spiegelbeeld in een modderige plas.

Vaak beschrijven ze zichzelf als bescheiden, introvert en perfectionistisch. Laten we eens en voor altijd komaf maken met deze mythe. Schrijvers zijn doorgaans narcistische wezens die zonder de gratie van aandacht in een zwart gat zouden tuimelen. Het irriteert me telkens weer als ik het relaas lees van zo'n zelfverklaarde perfectionistische debiel, want ze weten verdomd goed dat die eigenschap doorgaans als een deugd wordt gezien. *Ze doen zich slimmer voor dan ze zijn.* Droefenis en verslavingen zijn ook de brandstof die deze machine draaiende houdt, die ronkt en puft, om nog maar te zwijgen over de boutjes en veertjes die zo nu en dan in het rond springen.

Het liefst worden de sukkelaars in zwart-wit geportretteerd, waar ze diep in de lens van de camera loensen (een met rimpels doorklieft

gezicht is een pluspunt) of net ergens in de verte staren naar iets wat er nooit is geweest. Leunend op balustrades, de suggestie wekkend dat ze elk moment kunnen springen, is ook populair. Een bos op de achtergrond is ook geprefereerd, waar de metafoor dat ze kunnen verdwalen in hun kronkelende gedachten en mijmeringen, luid schreeuwt. Een andere klassieker is het desolate landschap, het liefst gesierd door wat afval of bouwpuin, om de ruwe eenzaamheid van de sombere protagonist te schetsen. En last but not least de foto waarbij de sigaret en het glas alcohol in de handen de hoofdrol opeisen terwijl de harde, priemende ogen van de schrijver iets lijken te willen onthullen. De lezers beduvelen. De brave mensen het geld uit hun zakken kloppen. Parvenu's.

Maar genoeg geluld over mijn collegae, vrienden en vijanden. Krijgers en lafaards. Terug naar de basis. Alain Dekwispelaere, een neurotisch eng mannetje van een meter vijfenzestig dat zijn lengte compenseert met een immense woestheid (een barbarisme dat zo nu en dan tot uiting komt, als een moortje dat als een bezetene begint te fluiten eens het kookpunt bereikt is) en wiens rol later een duidelijkere betekenis zal krijgen in dit geheel, heeft mij de opdracht gegeven om een semi fictief verslag neer te pennen over de beslommeringen die me de laatste tijd door het leven geschonken zijn, als een soort van zelftherapie en reflectie, hoewel ik weet dat hij totaal niet achter dit idee staat en dat het hem ingefluisterd is door de mannen van het verdiep, aan wie hij doorgaans een schijthekel heeft. Maar ik ben te ver gegaan en zijn kans om mijn puin te ruimen is vervlogen, samen met alle goede bedoelingen, dus heeft hij voor de eerste maal in het leven de witte vlag moeten hijsen. *Noot van de auteur: Alain deed dit niet alvorens er eerst zijn neus mee af te vegen, hij is en blijft Alain, de dapperste aller Agentariërs.*

Maar na drie shots tequila besloot ik om onverbloemd de waarheid aan te snijden, hier en nu, aan mijn laptop in de Flamoës (dat van die dikke vingers valt nog mee), waar de moderne variant van de discomuziek – in feite gewone discomuziek met een beat onder – mijn oren martelt. Godzijdank wordt hier overdag wat sfeervollere en softere doch lustopwekkende muziek gedraaid, genre Sade. De drankjes zijn peperduur maar Marie-Claire, de niet zo goed meer ogende deerne, de verwelkte

boudoirninf, is een schat en schenkt me de drankjes aan proletarische prijzen. Het gebeurt bij wijlen dat ik een fles van thuis mee smokkel en dan knijpt de lieve snoes een oogje dicht. Niet dat ik de drankjes niet kan betalen, ik heb geld zat, maar ik heb zo mijn principes. Niet veel, maar de paar die ik nog niet overboord heb gegooid wil ik gaarne op mijn boot houden, weg van de koude golven die een mens en diens boot kunnen meesleuren in de duistere diepte.

Vooraleer ik dieper op mijn eigen materie zal ingaan wil ik nog even vermelden dat het laatste jaar van mijn leven behoorlijk hectisch is geweest. Ik werd meegesleurd in een draaikolk van statements, cocktail-party's, klassieke media, interviews, hotelkamers, sociale media, goede en slechte lui, enkele dames van slecht allooi, een lege geest en hier en daar een paar beproevingen die doorgaans in de soep draaiden. Ik heb geen enkele poging ondernomen om te zwemmen en mijn hoofd boven water te houden. De wereld verzoop en ik verzoop mee.

Maar lijden? Zoals die andere pretentieuze klootzakken die de samenleving voorliegen? Neen. Een lege geest kan bevrijdend werken, het kan een noodzakelijk kwaad zijn, en tevens een echte vriend, in een wereld waar je willens nillens verwachtingen hebt geschapen. Het bevrijdt mijn handen, het schraapt de eelt van mijn hart. Het haalt het juk van mijn schouders af, waardoor ik tenminste het enige talent dat ik rijk ben kan blijven benutten, namelijk het neerpennen van woorden, zinnen en als het meevalt een verhaal, in de vorm van een novelle of een roman. Essays en columns worden ook uitgescheten want de kosten-baten-analyse valt steeds gunstig uit aangezien het werkproces er eentje van korte duur is, mijn geest helemaal niet uitput en ik stevig verloond word voor wat haastig neergeschreven drek.

Hoe is het ooit zo ver kunnen komen? Wanneer begon de steile klim en belangrijker, wanneer de afdaling die minstens vijf keer zo weinig tijd in beslag nam? Waar ik als klein sneeuwballetje vertrok, om uit te groeien tot een allesverwoestende lawine die niet enkel mijn geest maar ook de hoop van vele lezers ei zo na meesleurde in zijn val?

Laten we zeggen, een jaar of tien geleden. Over het hoe en waarom ga ik niet uitweiden want hoe meer een mens uitweidt, hoe sneller zijn omstaander de aandacht verliest en zijn tijd nuttiger gaat besteden, zoals het drinken van diverse alcoholische dranken, het wieden van het

vrouwelijk rozenperkje, het snuffelen aan het gat van een buurmeisje, een afspraak maken met dame hand en haar vijf zusters of de onstui-mige relaties aanschouwen in de soapseries die de twee concurrerende Vlaamse zenders in menig woonkamer uitkotsen. Nu maak ik me zelf schuldig aan datgene wat ik net veroordeel dus ik zal ter zake komen.

Ik heb vastgezeten. Ik werd, geheel terecht overigens, veroordeeld tot twaalf jaar cel wegens diefstal door middel van geweld of bedreiging, verzwarende omstandigheid door het gebruik van een wapen (vijftien jaar) en voor slagen en verwondingen zonder het oogmerk om te doden (vijf jaar). De rechter, ik ben zijn naam kwijt, was een sjofele vent met een pokdalig gezicht dat met hoeken en haken aan elkaar hing. Hij kon zijn aura maskeren door het dragen van een potsierlijk gewaad dat menig man en vrouw ontzag inboezemde. Hij hield rekening met mijn blanco strafblad en met getuigenissen van mijn collegae, die het slachtoffer een genadeloze en hooghartige klootzak vonden en menig ondergeschikte al stevig wat kloten had afgedraaid, met depressies en een zelfmoordpoging tot gevolg. Mijn kompaan werd niet veroordeeld wegens onvindbaar en doordat ik mijn kaken stevig op mekaar geklemd liet. Overigens tot grote ergernis van de chercheurs, van wie eentje me tijdens een verhoor trakteerde op enkele slagen in de lever, die ik zelf al volledig in frutten vaneen had gezopen, de arme drommel. De besnorde staatsdienaar beukte op me in omdat ik bleef zwijgen en in zijn ogen een stomme grijns op mijn gelaat had. Perceptie is alles natuurlijk.

Het leven binnen ging me goed af, daar ik de interesse in voedsel weer had verloren, dus schrokte ik alles braaf naar binnen. Ik was beleefd naar mijn oversten toe, iets wat niet altijd in dank werd afgenomen door enkele strijdmakkers wier hun aangedane onrecht op tijd en stond voor een agressieve opflakkering zorgde, zowel jegens mij als tegen de cipiers. Mijn celmaat was een dikke Turk genaamd Rocco – derde generatie – die minstens tien jaar moest brommen voor een zwendel in tweedehands BMW's, wat me vrij ongeloofwaardig overkwam, maar hij liet me met rust en keek voornamelijk televisie en speelde op een of andere spelcomputer. Hij liet mij in alle vrede schrijven, dus liet ik hem in alle vrede luidkeels Turkse scheldwoorden roepen als hij met Galatasaray weer eens onderuitging tijdens het spelen van een of ander

FIFA-voetbalspel. Bezoek kreeg ik zo nu en dan van de enige persoon die me niet was afgefallen (nu nog steeds niet). Hij zal later meerdere malen ten tonele verschijnen. Ik ga hier geen zeemzoetig verhaal bovenhalen over het feit dat die bepaalde persoon mij door deze naar-geestige tijd gesleurd heeft want ik had het, zoals ik al zei, best naar mijn zin daarbinnen. Geen gezeik, wel regelmaat, warmte en in tegenstelling tot wat veel dramakoninginnen beweren waren de douches lekker warm. Verhaaltjes over verkrachtingen en gedwongen homoseks zijn trouwens sterk overdreven. Ik heb eenmaal de vraag gekregen om iemand af te trekken tegen betaling, wat ik beleefd weigerde, en daarmee was de kous af. Handeltjes in drugs en telefoons tierden welig aangezien de cipiers er hun karige loontjes wat mee opsmukten maar ik liet me daar niet mee in. Het was goed zo.

Binnen zitten had ook nog een ander voordeel. Ik dronk al jaren veel te veel. Net voor ik de daden pleegde die mij ten laste gelegd werden had ik enkele heldere momenten gekend maar diep vanbinnen wist ik dat deze opflakkingen van korte duur zouden zijn, dus kwam het ergens wel goed uit dat de mogelijkheid om alcohol te nuttigen een vrij groot obstakel vormde hier. Natuurlijk waren die obstakels te omzeilen mits wat creativiteit, geld en de juiste personen, maar ik was lui en had tevens geen zin in het onderhouden van al dan niet vluchtige relaties met de verantwoordelijken hiervoor, dus dronk ik water en zo nu en dan wat cola. Toen ik na al die jaren de gevangenis verliet, zwoer ik tijdens mijn wandeling naar de majestueuze poort die mij scheidde van de buitenwereld dat ik nooit meer zou drinken, tot ik buitenkwam en de zon op mijn huid voelde prikken, de ongezonde buitenlucht met uitlaatgassen opsnoof en me naar Brasserie Den Engel begaf, recht tegenover het Penitentiair Kasteel, om me daar te laten vollopen met halve liters pils. Maar daar kom ik later op terug want volgens de tijdslijn zit ik op dit moment nog steeds vast. Van het toneel des levens heeft niemand een program, las ik ooit op een toilettegel. Ik vind mijn eigen geconstrueerde spreuk veel toepasselijker:

*'Het leven is een vrouw die, eenmaal getrouwd, verandert in een koelkast om daarna als een volleerde hoer uw naaste maat te naaien.'*

Laat deze zin even bezinken. Bekijk 'm vanop afstand. Herhaal de zin luidop.